

Babam Yokken

– mstf GÖZELEL · 12 Ocak 2012

Emir, hafifçe gülümsedi önce, sonra hüzün çöktü birden. Anasıyla hasret giderdikten sonra doğru babasının mezarının başına gidecek ve yapacağı işi bir de ona anlatacaktı. Sonra da başında Yasin okuyup, ölmüş babasının hayır duasını alacaktı. Kazım Usta'nın, çay saatlerinde verdiği vaazlarını hatırladı. "Bak oğul, insan ölünce amel defteri kapanırmış. Yalnız üç şeyden dolayı sevap yazılmaya devam edermiş. Faydalanılan ilim, insanlara yararı olan eserler ve hayır dua eden hayırlı evlat. Baban, belki ikisini yapamamıştır ama ben eminim ki senin gibi hayırlı bir evlat bıraktı geriye. Sen sen ol, babanın amel defterini kapattırma oğul."

Emir, okuduğu duaları şimdi daha içten okuyordu.

Ahşap ev, bir de o kız...

Köyde, üç gün tez geçmişti. Emir, bu kısa zamanda bile, birikmiş ufak tefek işleri yetiştirip Köstebek Mağarası'na da gitmeyi ihmal etmemişti. Annesi, onu uğurlayıp el sallarken, ona ilçeden aldığı yazması gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

Emir, ilçeye ulaştığında, Kazım Usta, atölyedeki işine yarayan tüm âletleri, kiraladığı eski bir kamyonete yerleştirmiş, bayramlıklarını giyinmiş, saçını kestirip sakalını düzeltirmiş onu bekliyordu. Emir'in o gün, masanın üzerine bırakıverdiği çeyreklikler kırk sekiz taneydi. Gerçi, Emir sayısını biliyordu ama ustası yanlış anlamasın diye kaç tane olduklarını söylememişti. Kâzım Usta, bunların yirmi tanesini bozdurmuş ve ihtiyaçlarının bir kısmını ilçeden karşılamış, ilçede bulamadıklarını veya daha iyisini bulurum diye düşündüklerini, şehirden almak üzere listelemişti.

Emir, minibüsten inip doğruca atölyeye gitti ve kalan giden işleri de o görüverdi. Son olarak, tahta tozuyla ayrılmaz bir bütün olan kapıya, koca kilidi vurup iyice kontrol etti. Ustasının,"Şehir dışındayım. Üç ay sonra açılacak." diye, bir kartona yazdırdığı yazıyı, tozlu kapının tozlu camına, içerden yapıştırmayı da ihmal etmemişlerdi.

Kazım Usta ve Emir, emektar kamyonette şoförün yanındaki koltuğa sıkışarak oturdular. Kamyonet, kara dumanlar çıkararak çalıştı ve ağır ağır yola koyuldu gönülsüzce. Onun da Kazım Usta gibi, on beş yirmi yıldır ilçenin dışında bir yere gitmediği belli oluyordu.

Verilen adrese göre çiftlik, şehrin kendi ilçeleri tarafındaki girişindeydi. Yola çıkmadan önce, kâhyayı telefonla aramışlar, o da çiftlik yolunu detaylıca tarif etmişti. Kâhyanın söylediğine göre, yol kenarında ahşap ve gösterişli bir tabela varmış ve "GÖRKEM ÇİFTLİĞİNE GİDER." yazıyormuş. Çiftlik yoluna yaklaşık beş kilometre kala, bir akaryakıt istasyonuna uğrayıp biraz dinlendiler ve yakıt aldılar. Emektar kamyonet, şoförün tahmin ettiğinden de fazla yakıyordu. Şoför, kamyonetin miadının dolduğunu fark etmeye başlamıştı artık. Bu arada çaylarını içerlerken, orada çalışan birisine çiftlikle ilgili sorular sordular. Çok yaklaştıklarını öğrenince birer çay daha içmeye vakitlerinin olduğunu düşünüp çaylarını yenilediler. Tekrar yola koyulup az ilerde tam da kâhyanın tarif ettiği tabelayı gördüler ve sağdaki yola saptılar. Yaklaşık beş yüz metre gittikten sonra yemyeşil ağaçlar içindeki çiftliğe ulaştılar.

Onları, çiftliğin girişinde kâhya karşıladı ve biraz dinlenmelerini söyledi. Daha yeni mola verdiklerini belirterek malzemeleri yavaş yavaş kamyonetten boşaltmaya başladılar. En sona, Kazım Usta'nın emektar bıçkı makinesi kalmıştı. Onu da traktörün arkasındaki hidrolikli küçük kasaya yerleştirip, önceden stoklanmış tomrukların yanındaki düz zemine indirdiler. Hayli yorulmuşlardı. Kâhyanın hanımı buz gibi ayranı getirince, hepsinin neşesi yerine geldi.

Kazım Usta, kamyonet şoförünün ücretini verip yolcu etti. Uzun zamandır böyle dolgun bir ücret almadığı belli olan adam, son günlerini yaşayan kamyonetine, hiç olmazsa ahir zamanında iyi bir bakım yaptırmak üzere ilçeye değil, şehir sanayisine doğru kara dumanlar çıkararak uzaklaştı. Bu arada Emir göz ucuyla çiftliği taradı. Burası, en doğru ifadeyle "ürkütücü" güzellikteydi. Çiftlikteki tüm eşyalar, kaliteli ve pahalı malzemelerden seçilmiş olduklarını onları izleyen ve anlayan anlamayan herkese ilan ediyorlardı. Çiftlik evinin giriş kapısının iki yanı, güller, çiçekler ve roma döneminden kalmış izlenimi veren minyatür sütunlarla, çok hoş bir şekilde düzenlenmişti. Emir'i, başlangıçta hafif bir endişe, sonrasında da korku almıştı. Kim bilir ne şişkin bir adamdı buranın sahibi. Kâhya, ne düşündüğünü sanki anlamış gibi Emir'e gülümsedi

- Güzel yer değil mi delikanlı?
- Öyle. Allah nazardan, kazadan beladan korusun.
- Sinan Ağa, zevkine düşkün adamdır. Buralara o kadar para gömdü ama senede topu topu bir ay ya gelir ya gelmez. O da küçükhanımın hatrına. O, çok sever burasını. İşiniz bittiyse benim eve gidip de karnımızı doyuralım.

Kazım Usta, bu teklifi bekliyormuş gibi aceleci davrandı

- İyi olur Kâhya Efendi. Ben de vakit geçmeden şu borcumu eda edeyim. Abdest alacak bir yer var mı buralarda?
- Var da var olmasına, evde alırsın abdestini. Sen namazını kılana kadar sofraya da hazır olur. Kazım Usta! Senin eleman yarın mı gelecek?

Emir'in yüzü ekşidi birden. Anlaşılan Kâhya Efendi, onu adamdan saymamıştı. Kazım Usta, olgun bir gülümsemeyle konuştu.

- Şu gördüğün aslan parçası benim kalfamdır işte.
- Kusura bakma delikanlı. Ben, biraz daha büyük biridir sanmıştım. Kırılmadın ya?
- Esteğfirullah, kırılmak da ne demek.

Bulutlar biraz dağılmış, hatalar biraz telafi edilmiş gibi olmuştu.

- On adama değişmem ben Emir'i.
- Doğrudur. Zaten güçlü kuvvetli görünüyor

Demin kırdığı pottan dolayı, Emir'in gönlünü almak için küçük bir yağ çekmişti kâhya, Kazım Usta, iş yerine yakın bir yerde kalmak düşüncesiyle o civarda otel, pansiyon olup olmadığını sordu. Kâhya, böyle bir soruyu bekliyormuş gibi cevap verdi.

- İsterseniz, az ilerdeki bahçıvan kulübesinde kalabilirsiniz.

Bu fikir, müsriflikten hoşlanmayan iki ortağı sevindirdi ve derhal kabul ettiler.

Kâhyanın, "Bahçıvan Kulübesi" dediği yer, bas bayağı bir evdi. İki odası, bir mutfağı, banyosu, tuvaleti bir de bahçıvan malzemelerinin konabileceği bir ardiyesi vardı. Aslında, çiftlikte bahçıvanın göreceği işleri de, çiçekleri, bağ bahçe işlerini çok seven kâhya gördüğü için, kimse kalmıyordu burada. Ama kulübenin içerisi, bir bahçıvan olmamasına rağmen yine de döşenmişti.

Kâhya, gelenlerin orada kalabileceklerini tahmin ettiği için biraz temizlik yaptırmıştı ama yine de bir elden geçmesi gerekiyordu. Yaklaşık bir saatlik uğraştan sonra Emir, burayı gönüllerine göre oturabilecekleri bir vaziyete getirmişti

Yemekten sonra, çaylarını içip yorgun ama tok bir şekilde kulübelerine çekildiler. Ertesi sabah Kazım Usta ve Emir, yapacakları evin yerini keşfe gittiler. Burası, çiftliğin yüz elli metre kadar doğusunda idi. Kâhya, kullanmaları için hizmetlerine bir traktör vermişti. Emir'in, köydeki komşularının traktörüyle yaptığı eğitim işe yarayacaktı artık. İnşaat alanına malzemelerin yerleştirilip kurulması öğleye doğru bitti. Öğleden sonra kâhya ve Kazım usta, eksik malzemeleri tamamlamak için şehre gittiler. Emir de önce yağlanacak makineleri yağlayıp ardından bir güzel banyo yaptı. Kurulandıktan sonra kulübenin yanındaki ihlamur ağacının altına uzanıverdi. Uzandığı yerden etrafı izlerken, kanatlarını şaklata şaklata çiftliğin damına konup kalkan güvercinleri gördü. Neşesi geldi Emir'in. Bir müddet sonra göz kapakları ağırlaştı. Temiz hava iyi gelmişti galiba. Ağırlaşmış uzun bir yolculuğa hazırlanan göz kapaklarını yolundan alıkoymadı.

Biri hafifçe dokundu omzuna. Gözlerini açtığı anda hemen geri kapattı. Eğer bu rüyaysa uyanmamalıydı. Ama omzuna yeniden dokununca gözlerini açıp toparlandı çaresiz. Karşısında inanılmaz güzellikte birisi duruyordu. Konuşmadı, elleriyle yüzünü gözünü ovuşturup besmele çekti.

- Merhaba. Ben Selcan. Kusura bakmayın uyandırdım ama hasta olursunuz diye endişelendim. Hem, buralarda akrep çok olur. Dikkat etmelisiniz.
- Sağ olasin. Uyumak değildi maksadım. Dalıvermişim işte. Geldi mi Kazım usta?
- Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum, ama ev için gelen ustayı soruyorsanız henüz gelmemiş. Ben de biraz önce geldim çiftliğe. Kusura bakmayın söylemeyi unuttum ben bu çiftliğin sahibinin kızıyım. Okullar tatil olunca babamı bekleyemedim, geliverdim. O da bir iki haftaya kadar gelir galiba.

Emir, şimdi daha dikkatli toparlandı ve gözlerine bakmadan konuştu.

- İyi yapmışsınız küçük hanım. Ne güzel bir yer burası, cennet gibi.
- Öyledir. Ev bitince daha da güzel olacak inşallah. Babama çok ısrar ettim ahşap ev yapalım diye. Başlarda, yapılmış bir yer satın alalım dedi ama ben illâki burada yapılmasını isteyince teslim oldu.

Emir söyleyecek bir şey bulamadı. Üstünü başını tekrar kontrol etti ve nihayet kendini tanıtmaması gerektiğini hatırladı.

- Benim adım da Emir. Sizin ev için geldik. Ustam şehre gidince ben de tek başıma kaldım.

Selcan, rahat bir kıza benziyordu. Daha doğrusu, sıcakkanlıydı galiba. Hiç öyle patron kızı gibi durmuyordu. Emir'e ismiyle hitap ederek sordu:

- Emir, ilkokulu bitirdin değil mi?
- Tabi küçük hanım.
- Keşke devam etseydin eğitimine.

- Ediyorum zaten.
- Yaa! Sevim Teyze, ustayla birlikte çalışacağını söyleyince ben sandım ki...
- Lise ikinci sınıfa geçtim. Yatılı okuyorum. Boş zamanlarımda da Kazım Usta'nın yanında çalışıp bu mesleği öğrenmeye çalışıyorum.

Emir, çok kısa bir şekilde hayat hikâyesini anlatıverdi. İlginç olanı, Selcan'la ortak bir yönlerinin olmasıydı. O da lise ikinci sınıfa geçmişti. Gerçi Selcan özel bir okulda okuyordu. Yine de dersler hakkında konuşacak çok şeyleri olacaktı daha sonra. Bu arada kâhya ve Kazım Usta şehirden dönmüşlerdi. Emir, onların eşya getirdikleri modern arazi aracının kasasından malzemeleri indirdi ve kulübeye taşımaya başladı. Selcan'la kâhya da hasret giderdiler. Selcan, kâhyayı ve karısı Sevim Teyze'yi çok severdi. Neredeyse otuz yıldır bu çiftlikte çalışıyorlardı. Her ikisi de kalender insanlardı. Sevim Hanım, kâhyanın ikinci karısıydı. Onunla, ilk karısını kaybettikten sonra evlenmişti. Kâhyanın, ilk eşinden bir kızı vardı. Onu da büyütüp evlendirmişlerdi. Kızı, eşinin işinden dolayı Afyon'a yerleşmişti. İki de torunu vardı. İkinci eşi Sevim'den çocuğu olmadı kâhyanın. Ama çok iyi bir kadındı ve kâhyaya da iyi bakıyordu doğrusu. Kâhyanın yaşındakiler, parayı bulunca çoktan emekli olmuş, bir köşeye çekilmişlerdi. O, bu çiftlikten ayrılmaya dayanamayacağını düşünerek devam etmişti çalışmaya.

Kazım Usta ve Emir'in, yemek yapma sorunları da kalkmıştı ortadan. Sevim Hanım eşine "İki kaşık daha koyuveririz sofraya. Bunlar pek yemek yapabilecek birilerine benzemiyorlar" deyince, kâhya seve seve kabul etmişti.

Yemekten sonra çaylarını yudumlarlarken, kâhya yapacakları evin planını getirip ustaya verdi. O da en ufak detayına kadar inceleyip, gençlik yıllarında yanından hiç ayırmadığı, fakat uzun zamandır dinlenmeye çekilmiş olan siyah, fermuarlı çantasının içine koydu.DEVAMI VAR...